

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľky: **M. – S., S., B.**, zastúpená *Mgr. Z. Z.*, konateľkou spoločnosti **A., S., T.**, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/07/2010 zo dňa 09. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/07/2010 zo dňa 09. februára 2010 **m e n í** v časti výroku o výške uloženej pokuty tak, že navrhovateľka je **p o v i n n á** zaplatiť pokutu vo výške **10 000 €**; vo zvyšku napadnuté rozhodnutie odporkyne **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Navrhovateľka sa opravným prostriedkom podaným v zákonnej lehote v súlade s ustanovením § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

č. 308/2000 Z. z.) domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/07/2010 zo dňa 09. februára 2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 14. septembra 2009 o cca X. hod. odvysielala program Č. S. S., v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 20 000 € so splatnosťou do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa po podrobnom popise predmetného programu uviedla, že predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu možného nesprávneho uplatnenia Jednotného systému označovania a tým porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Toto ustanovenie bolo v priebehu správneho konania zmenené novelou účinnou od 15. decembra 2009, ktorá však iba rozšírila okruh povinných subjektov aj na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Obsah povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. sa pre vysielateľa v žiadnom ohľade nezmenil, sankcia zostala totožná a totožné zostali aj kritériá na označovanie programov ustanovené Jednotným systémom označovania, preto Rada ďalej postupovala podľa novelizovaného znenia.

V zmysle § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľka je povinná na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „JSO“). Podľa § 1 ods. 1 JSO sa uvedené zložky televíznej programovej služby klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá. Navrhovateľka označila predmetný program piktogramom nevhodnosti do 12 rokov, hoci obsahoval vulgarizmy, ktoré neboli vypípané dostatočne a bolo ich možné

jednoznačne identifikovať. Rada s prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods. 5 JSO, podľa ktorého sa obsah programov posudzuje okrem iného z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií, ako aj z hľadiska ich intenzity a frekvencie, dospela k záveru, že adekvátne označenie predmetného programu by bolo „nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov“. Výrazy a vyjadrenia, ktoré v programe odzneli (napr. „Nemá gule, priposraný, čo to máš za problém.“, „Vo to nejde, sere pes na to.“, „Sa mi páči, že si sa neposral z toho.“, „Ale je mu patnáct let. Treba ešte niekdy píchat bude.“), Rada na rozdiel od účastníka konania nepovažuje za bežný slangový jazyk, ale za vulgarizmy. Zohľadnila však skutočnosť, že sa nejedná o najtvrdšie vulgarizmy, preto za adekvátne označenie považovala piktogram „nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov“. Rada sa stotožnila s tvrdením účastníka konania, že výskyt vulgarizmov nebol dominantný. Avšak do úvahy zobrala skutočnosť, že uvedené výrazy porotcovia používali aj v komunikácií s maloletými osobami a že boli prezentované reálnymi osobami, ktoré sú populárne a známe z médií, maloletí ich často považujú za svoje idoly, vzory, resp. osoby, ktorých správanie majú tendenciu napodobňovať, čo predstavuje zvýšené riziko pre ohrozenie mravného vývinu maloletých.

S prihliadnutím na skutočnosť, že účastník konania sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. už v minulosti, Rada za toto porušenie zákona uložila navrhovateľke ako sankciu pokutu, pričom pri určovaní jej výšky vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (program bol odvysielaný v hlavnom vysielacom čase, pričom použitý vulgárny jazyk odôvodňoval klasifikáciu programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov, vulgárne vyjadrenia boli prezentované verejne známymi osobami, čo môže viesť k osvojeniu si takéhoto správania maloletými), rozsah a dosah vysielania (navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom) a mieru zavinenia (objektívna zodpovednosť za správny delikt, pričom účastník už bol za porušenia predmetného ustanovenia zákona sankcionovaný a navyše išlo o program, ktorý sa pripravuje redakčne dopredu, preto bolo možné zväžiť výber záberov a prezentovaných informácií). Uloženie sankcie v dolnej polovici zákonom stanoveného rozpätia považuje preto Rada za plne odôvodnené.

II.

Vo včas podanom opravnom prostriedku podľa § 2501 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), doručenom najvyššiemu súdu dňa 29. marca 2010 (rozhodnutie bolo navrhovateľke doručené dňa 11. marca 2010) proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľka predovšetkým namietala, že Radou v rozhodnutí vytknuté výrazové prostriedky nepatria medzi také, ktoré by mohli byť označené za absolútne neprijateľné, tabuizované alebo silne vulgárne a v dnešnej dobe ich možno značiť za istý druh prijateľného slangového žargónu, maximálne za slabo vulgárne. Navyše ich výskyt v programe nebol dominantný a ich vymedzenie Radou je vytrhnuté z kontextu. Rada sa vo svojom rozhodnutí opiera len o svoj výklad zákona, nepodopiera ho žiadnym ďalším odborným výkladom. Poukázala tiež na skutočnosť, že Program Č. S. bol Č. – S. projektom, vysielaným súbežne na území oboch republík, pričom na obsah vysielania boli doručené sťažnosti aj českej Rade, ktorá po vykonaní dokazovania vo všetkých prípadoch správne konanie zastavila.

Pokiaľ ide o samotné správne konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia, navrhovateľka namietala, že nemala možnosť oboznámiť sa pred vydaním rozhodnutia vo veci samej so všetkými podkladmi, konkrétne so sťažnosťou, na základe ktorej bolo začaté správne konanie, ani so správou o šetrení sťažnosti.

Navrhovateľka má za to, že Rada posúdila vec právne nesprávne, nakoľko skutková podstata, z ktorej vychádzala, nemá oporu v spisoch. Podľa navrhovateľke dostupných informácií pred rozhodovaním Rady nebol jej členom premietnutý záznam posudzovanej relácie, pričom navrhovateľka považuje za nevyhnutné, aby hodnotenie každej relácie bolo založené na osobnej znalosti tých, ktorí o nej rozhodujú. Pracovníkmi kancelárie Rady pripravená písomná analýza relácie nemôže byť dostatočným podkladom pre rozhodnutie. Postup správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia vo veci samej považuje navrhovateľka za nepreskúmateľný a nejasný s dôsledkom nepreskúmateľnosti samotného rozhodnutia.

Ďalším dôvodom nepreskúmateľnosti rozhodnutia je jeho výroková časť, ktorá neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Popis skutku je vymedzený len uvedením názvu relácie, pričom celkom absentuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na

základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol správny delikt spáchaný, čo je nevyhnutné z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a zaistenia riadneho práva na obhajobu. Poukázala v tejto súvislosti na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/9/2009 z 22. septembra 2009, podľa ktorého „ ... ak v rozhodnutí odporkyne vo výroku absentuje skutková veta, teda vymedzenie samotného skutku, ktorým prišlo k porušeniu právnej povinnosti vysielateľky, teda spôsob spáchania deliktu spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným, súd toto považuje za také pochybenie Rady, ktoré má za následok zrušenie preskúmaného rozhodnutia odporkyne z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť, a to podľa § 250j ods. 3 OSP.“

Ďalšia námietka sa týkala výšky uloženej sankcie, ktorú navrhovateľka považuje za neprimerane vysokú, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, nespĺňajúcu funkciu výchovnú ani preventívnu, bez zjavného logického postupu v závislosti od kvantity a kvality posudzovaného porušovania, keď udelená pokuta dosahuje troj- až šesťnásobok naposledy právoplatne udelenej sankcie za rovnaké porušenie zákona.

Z uvedených dôvodov navrhovateľka má za to, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, nemá oporu v spisoch, v správnom konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené ustanovenia zákona o správnom konaní, nebola dodržaná rovnosť a postavenie účastníkov konania a rozhodnutie je nepreskúmateľné vo výrokovej časti, ako aj v časti uloženej sankcie. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ najvyšší súd rozhodnutie potvrdí, žiada znížiť výšku uloženej sankcie. Zároveň si uplatňuje trovy konania, ktoré vyčíslil dodatočne.

III.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľky uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľky, že výrazy a vyjadrenia, ktoré posúdila ako vulgárne, už v dnešnej dobe nemožno považovať za vulgarity, ale za súčasť bežného slangového jazyka. Aj samotná navrhovateľka pritom pripúšťa, že ich možno označiť za

„slabo vulgárne“. Vulgárny jazyk je jedným z hodnotiacich kritérií, podľa ktorého sa klasifikuje program alebo iná zložka televíznej programovej služby ako nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. S prihliadnutím na fakt, že sa nejedná o najtvrdšie vulgarizmy Rada skonštatovala, že adekvátne označenie predmetného programu by bolo ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Skutočnosť, že navrhovateľka prijala opatrenia na sprísnenie správania sa porotcov, prípadne urobila iné opatrenia, nemá vplyv na to, či došlo alebo nedošlo k spáchaniu správneho deliktu, nakoľko v prípade vysielateľa platí objektívna zodpovednosť za správny delikt, bez možnosti vyvinúť sa, navyše program bol zostavený redakčne dopredu, takže navrhovateľka mala reálnu možnosť ovplyvniť odvysielaný obsah. Odporkyňa sa stotožňuje s tvrdením navrhovateľky, že výskyt vulgarizmov v predmetnom programe nebol dominantný, avšak zohľadnila, že výrazy a vyjadrenia prezentovali populárne a známe osoby a preto ich odvysielanie predstavuje zvýšené riziko pre ohrozenie mravného vývinu maloletých. Odporkyňa nesúhlasí s tvrdením, že napádané rozhodnutie má formu stručnej konštatácie, pretože v odôvodnení predmetného rozhodnutia je podrobne uvedené, na základe akých skutočností dospela k záverom o porušení ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu č. 3SŽ/4/2007, ktorý k obdobnej námietke navrhovateľky uviedol, že „Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Ide o mieru etického hodnotenia skutkového stavu, na ktorý sa vzťahuje správna úvaha odporcu. Odporca je kolektívnym a reprezentatívnym orgánom určeným zákonom na vytváranie objektivizovaného úsudku pre podobné situácie. Vytváranie úsudku nie je skutkovou okolnosťou, preto nemôže byť nahradené znaleckým dokazovaním, tak ako to žiadal navrhovateľ.“

K argumentácii navrhovateľky týkajúcej sa rozhodovania Českej Rady v súvislosti s programom Č. S. S. uviedla, že túto považuje za bezpredmetnú, nakoľko sa týkalo vysielania tohto programu v dňoch 06. septembra 2009 a 07. septembra 2009 a odporkyňa správne konania viažuce sa k uvedeným dňom po vlastnej správnej úvahe tiež zastavila. K ďalej námietke navrhovateľky ohľadne nemožnosti oboznámiť sa so všetkými podkladmi pre rozhodnutie uviedla, že sťažnosť, resp. oznámenie fyzickej či právnickej osoby, rovnako ako správa o šetrení sťažnosti alebo monitorovacia správa nie sú podkladom pre začatie správneho konania a už vôbec nie pre meritórne rozhodnutie vo veci. Oznámenie sťažovateľa

nemá pre správny orgán záväzný charakter, ani charakter návrhu na začatie konania. Podkladom pre predmetné rozhodnutie odporkyne bol písomný prepis programu Č. S. S. odvysielaný dňa 14. septembra 2009 o cca 20.08 hod, záznam vysielania a písomné vyjadrenie navrhovateľky, ktorých preskúmaním bol skutkový stav veci dostatočne a spoľahlivo zistený. Tvrdenie navrhovateľky, že podľa jej dostupných informácií si Rada pred rozhodovaním nepozrela záznam programu, je nepodložené, vychádza len z domnieok navrhovateľky a navyše je zavádzajúce.

K namietanej vade spočívajúcej v neurčitosti výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Vo výrokovej časti je vymedzený čas spáchania správneho deliktu, spôsob jeho spáchania ako aj samotný správny delikt – nesprávne uplatnenie jednotného systému označovania.

Odporkyňa má tiež za to, že výška pokuty uložená napadnutým rozhodnutím je v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnená. Pri určovaní jej výšky zohľadnila možný dopad odvysielaného obsahu v podaní známych osobností na maloletého diváka. Zdôraznila, že pri posudzovaní nevhodnosti obsahov podľa kritérií zakotvených v JSO, ich miery a intenzity pristupuje ku každému prípadu individuálne, skúma celý obsah programu a kontext, v ktorom boli nevhodné obsahy odvysielané. V súvislosti s výškou uloženej sankcie nemožno hovoriť o rovnakom porušení zákona, aj keď v prípade porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. ide vždy o nesprávne uplatnenie JSO, výška sankcie závisí od jednotlivých kritérií, ktoré berie Rada pri určovaní jej výšky do úvahy a ktoré sú uvedené v rozhodnutí. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením, že Rada udeľuje pokuty bez logického uváženia.

V zmysle uvedeného odporkyňa zastáva názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené, napadnuté rozhodnutie a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu sú v súlade so zákonom, preto navrhuje, aby najvyšší súd jej napadnuté rozhodnutie potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľky obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) dospel k záveru, že podaný opravný prostriedok je čiastočne dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 14. septembra 2009 o cca X. hod. v odvysielanom programe Č. S. S. nesprávne uplatnila Jednotný systém označovania programov, za čo jej uložila pokutu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 20 000 eur.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ programovej služby povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z. z. Z jej ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ vyplýva, že televízne programy, ktoré obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

Senát najvyššieho súdu sa stotožnil so záverom odporkyne, že predmetný program obsahoval vulgárny jazyk (viď vyššie), preto jeho označením ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov navrhovateľka nesprávne uplatnila Jednotný systém označovania, čím porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.

Za neopodstatnenú považoval aj námietku navrhovateľky, že v správnom konaní boli porušené jej práva ako účastníčky konania tým, že v oznámení o jeho začatí bolo uvedené možné porušenie § 19 aj § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ale na ústnom pojednávaní bolo porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 spomenuté len okrajovo, hoci sankcia bola napokon uložená práve z tohto dôvodu. Navrhovateľka však mala možnosť vyjadriť sa na pojednávaní k obojmu porušeniu a pokiaľ nevyužila možnosť reagovať podrobnejšie na možné porušenie § 20 ods. 4, nemožno to vnímať ako pochybenie Rady, či porušenie jej práva.

Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou navrhovateľky, že vo výrokovej časti rozhodnutia nebol správny delikt dostatočne vymedzený, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Vo výroku bol jednoznačne uvedený program a čas jeho odvysielania, v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, čím navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Súd vníma rozhodnutie odporkyne ako jeden celok a nevidí dôvod, aby vo výroku boli jednotlivé vulgarizmy výslovne popísané a vymedzené. Podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytýkané porušenie zákona, ktoré napokon podľa obrany presne identifikovala aj navrhovateľka.

Ako dôvodnú však súd posúdil námietku navrhovateľky týkajúcu sa výšky uloženej sankcie. Rada síce pri odôvodnení jej výšky vychádzala zo zákonných kritérií, keďže pri jej ukladaní zvažovala závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia,

ako aj následky porušenia povinnosti, ale sama vo svojom rozhodnutí poukázala na predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých za rovnaký správny delikt uložila navrhovateľke pokutu vo výške 3x100 000 Sk a 1x200 000 Sk. Prihliadol preto na námietku navrhovateľky, že udelená pokuta dosahuje šesťnásobnú výšku oproti naposledy udelenej pokute za rovnaké porušenie zákona (nesprávne uplatnenie JSO), hoci pri určovaní výšky pokuty musela odporkyňa vychádzať z úplne rovnakých kritérií a uloženie pokuty súlade s § 250q ods.2 OSP v spojení s § 250i ods.2, §250j ods. 5 a § 250i ods. 2 OSP znížil tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Zmenená výška pokuty zodpovedá podľa názoru senátu charakteru a závažnosti porušenej povinnosti a zohľadňuje predchádzajúce rozhodnutia Rady, ktoré sa týkajú rovnakého správneho deliktu.

Z vyššie uvedených dôvodov vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/07/2010 zo dňa 09. februára 2010 potvrdil ako zákonné.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania, keďže v konaní mala úspech len čiastočný.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská